

statsøkonomiske Standpunkt — maa tillægges denne Omstændighed en overordentlig stor Betydning, ville vi anstueliggjøre Sagen ved nedenstaaende Ansørsler, udtagne af Limfjordskontrollørens Indberetninger til Indenrigsministeriet, for 3 Aar fra 1ste April til 31te Marts, med et Mellemrum af 4 Aar mellem hvert, og om der end, efter hvad der i selve Beretningen udhæves, kan bemærkes Noget i Henseende til den strenge Rejagttighed, saa vil man dog komme Forholdet nær nok for at kunne bedømme Stillingen:

Aalevaad

bestjæftigede	18 ^{64/65}	487	Mand med Netto-Udbytte af	20,522	Rd.	„	ß.
—	18 ^{68/69}	874	—	63,293	—	—	—
—	18 ^{72/73}	810	—	48,537	—	30	—

Andet Fiskeri

bestjæftigede	18 ^{64/65}	2,774	Mand med Netto-Udbytte	82,571	Rd.	„	ß.
—	18 ^{68/69}	2,481	—	148,069	—	10	—
—	18 ^{72/73}	2,589	—	140,688	—	—	—

Naar nu, som Netfærdighed byder, Sagen skal betragtes fra den modsatte Side, saa kan det maaſte med ligesaa megen Feje siges, at Pulsfiskeriet har erhvervet en historisk Ret til at bestaa som til at forbydes. Naar det derimod siges, at det, betragtet overfor ethvert af de andre Fiskerier, er Limfjordens vigtigste, saa kan det kun gjælde ganske midlertidig, thi længe har Sildefiskeriet staaet over det i Betydning, og for Tiden maa Østersfiskeriet stilles overst. En saadan Forrang vil rimeligvis stedse være foranderlig efter uberegnelige Tilfældigheder, som i Tidsløbet kunne indtræffe; efter de Oplysninger, vi have faaet, befinder Aalefiskeriet sig i Tilbagegang, Torste- og fremfor alt Flynderfiskeriet er derimod i stærk Tiltagende. Det synes derfor ikke heldigt at argumentere derved for Bevarelsen af et Fiskeri, som, moderat talt, er de andre til stort Besvær. Aalefiskeriets Betydning har i de senere Aar maattet tiltage anseelig, fordi Priserne paa Aal ere stegne til over det dobbelte af, hvad de forhen have været, og det kan da med Rette anses som en Fordel ved Aalevaaddene, at de bevare Fangsten uskadt, saaledes at den kan staa sig længe levende under Transport i Kvaer og derved opnaa de høje Priser, som hele Aaret gives i Tyskland for levende Aal, hvorimod Aal fra Stangjernene slet ikke og fra Kroge kun vanskelig kunne holdes levende. Denne Betragtning til Fordel for Aalevaaddene lader sig ikke afvise, men afsæt fra, at selvsølgelig Fangsten i Russer ligesaa godt egner sig for Transport levende, og at dette Fiskeri kunde fortjene og vistnok ogsaa kunde opnaa en større Udbylting i Limfjorden, bliver det dog et Spørgsmaal, om den omhandlede Fordel, der dog kun kommer et indskrænket Antal Fiskere tilgode, kan opveje det Tab, som derved tilføjes et langt større Antal Medborgere.

Medens Udvalget i Betragtning af det Anførte og under Overvejelsen af, hvilken af de modstridende Interesser der snarest bør vige for den anden, er kommet til det Resultat, at det bliver Pulsaaadden, som maa trække det forreste Straa, og at dette Medskab, hvis Spørgsmaalet blev bragt paa Spidsen med et Enten-Eller, maatte fortrække, saa har det dog ikke kunnet bekvemme sig til i modsat Retning at gjentage den i 1867 efter Udvalgets Formening begaaede Fejl, at bryde med, her dog kun den nærmeste Fortid, ved at anbefale et ubetinget Forbud for hele Landet. Udvalget har, om end Meningerne hos dets enkelte Medlemmer i en eller anden Henseende have vist sig mere eller mindre stærkt udprægede, dog deri været i fuldstændig Samstemning, bestemt at modsætte sig en ubegrændset Frihed som uforenelig med hele det fiske Samfunds Interesser. — Der er, som vi tidligere have haft Lejlighed til at bemærke, Forskel paa Frihed i Mennesselivet og i Behandlingen af Naturens Gaver, hvis Forødselse kan ske hurtigere end Gjenoprettelsen, om den ellers er mulig. Skulle Aalevaaddene bevares, saa kunne vi kun foreslaa, at det sker med en saadan Begrændsning, som paa den ene Side ikke gaar deres Brugere nærmere, end at Erhvervet dermed kan lønne sig, men paa den anden Side yder fornøden Hjælp for at forebygge deres Skadelighed. Dette Standpunkt var det, som blev fornyet i 1867, og Tilbagegangen i Loven af 25de Marts 1872 var ikke tilstrækkelig til at forjone de krævede Interesser; den nuværende Tilstand yder ikke Garantier nok mod Skadeligheden af Aalevaaddenes Brug, og hele Udvalget er overbevist om Nødvendigheden af at forøge dem.

De Børn, man hidtil har stillet op mod Aalevaaddenes Skadelighed, bestaa i: 1) Fastsættelsen af et Minimum for Massevidden, 2) Bestemmelser for at forebygge eller formindste Skadningen henover Bunden og 3) Indskrænkninger i Henseende til Tid og Sted, for Brugen. Vi skjønne, at Foranstaltninger overensstemmende hermed ville være passende, naar der gives dem en tilstrækkelig Udstrækning, og kunne ikke bringe Andet eller Mere i Forslag til Opnaaelse af Formaalet.

1) Hensigtsmæssigheden af et Minimum for Massen, saaledes at den spædere Fiskeyngel